

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 37370-11-25

לפני: כבוד השופטת יעל וילנר
כבוד השופט עופר גרוסקופף
כבוד השופטת רות רונן

המערערת: נונה דיי

נגד

המשיבה: שירותי בריאות כללית הנהלה ראשית

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז בלוד מיום
13.8.2025 בת"צ 2324-03-24 שניתן על ידי כבוד השופטת
כרמית בן אליעזר

תאריך ישיבה: י"ז שבט התשפ"ו (4.2.2026)

בשם המערערת: עו"ד אווה שטיינמץ; עו"ד סאלח דיואני

בשם המשיבה: עו"ד דני כביר

פסק-דין

השופט עופר גרוסקופף:

הערעור שלפנינו הוגש על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז בלוד (כב' השופטת כרמית בן אליעזר) מיום 13.8.2025 בת"צ 2324-03-24, במסגרתו נדחתה על הסף בקשה לאישור תובענה ייצוגית אשר הוגשה נגד המשיבה.

הרקע בתמצית

1. ביום 3.3.2024 הגישה המערערת, גב' דיי נונה (להלן: המערערת), בקשה לאישור תובענה ייצוגית נגד המשיבה, שירותי בריאות כללית (להלן: המשיבה או כללית), לפי פרט 1 בתוספת השנייה לחוק תובענות ייצוגיות, התשס"ו-2006 (להלן: החוק או חוק תובענות ייצוגיות): "תביעה נגד עוסק, כהגדרתו בחוק הגנת הצרכן, בקשר לענין שבינו לבין לקוח, בין אם התקשרו בעסקה ובין אם לאו" (להלן: בקשת האישור). בקשת האישור עסקה בטענות למחדל אבטחה חמור במוקד השירות הטלפוני שמפעילה כללית (במספר 2700*). על פי הנטען, כאשר מחייגים למוקד השירות הטלפוני

שמפעילה כללית, כל שנדרש על מנת לקבל מידע אישי או רפואי על מבוטח שלה הוא הקשת מספר תעודת הזהות שלו, ללא צורך בפרטי זיהוי נוספים או בביצוע פעולה נוספת – ובכך נגרמת פגיעה בפרטיות מבוטחיה של כללית ומופרת חובתה כלפיהם לשמור על סודיות רפואית.

יצוין, כי תחילה הוגשה בקשה לאישור תובענה ייצוגית לבית הדין האזורי לעבודה בתל אביב, במסגרת ת"צ 22-09-26806, אך ביום 11.1.2024 זו נמחקה (בהחלטת כב' השופטת אופירה דגן-טוכמכר), לאחר שהמערערת הגישה בקשה להעבירה לבית המשפט המחוזי בעקבות טענות המשיבה לחוסר סמכות עניינית (להלן: בקשת האישור הקודמת). מבלי להרחיב בדבר, אציין כי לאור פסיקת בית משפט זה, אשר ניתנה לאחר החלטת ההעברה בתיק דנן, לא היה מקום לעשות כן (להתייחסות לכך, ראו פסקה 21 להלן). מכל מקום, אין לפנינו טענה לעניין סמכות עניינית – וטוב שכך.

2. המשיבה בתשובתה לבקשת האישור טענה כי יש לדחות את בקשת האישור על הסף משום שביחס לשירות בו עסקינן אין היא בגדר "עוסק", ומכאן שלא ניתן לנהל נגדה הליך ייצוגי לפי פרט 1 בתוספת השנייה לחוק. לגופו של עניין, טענה המשיבה כי המידע הנמסר במוקד השירות הטלפוני הוא טכני בעיקרו ואינו כולל מידע רגיש, ועל כן אין בכך כדי לפגוע בפרטיות מבוטחיה. למצער, נטען כי הפגיעה הנטענת, ככל שהיא קיימת, היא זניחה. עוד עמדה המשיבה על חשיבות מוקד השירות הטלפוני לחלק ניכר ממבוטחיה אשר הטכנולוגיה אינה נגישה להם (כגון אוכלוסייה מבוגרת או מי שמשתייך למגזר החרדי).

3. ביום 9.1.2025 התקיים דיון במעמד הצדדים, בסופו הוסכם כי הצדדים ידברו ביניהם במטרה להגיע להסכמות לסיום המחלוקת ברוח הערות בית המשפט. ביום 23.2.2025 הודיעו הצדדים, בהודעותיהם הנפרדות, כי המגעים ביניהם לא נשאו פרי. המשיבה הוסיפה וציינה כי "במהלך השנים האחרונות פעלה המשיבה על-מנת לבחון את הנושא הנדון בבקשת האישור, והחלה ליישם תהליך שיושם במהלך החודשים הקרובים – ככל הנראה עד חודש יוני הקרוב – ובכך לפתור בעיה שהוצפה בבקשה לאישור וחודדה גם על-ידי בית המשפט הנכבד". בעקבות זאת, סברה המשיבה כי ניתן לסיים את ההליך בהסתלקות מתוגמלת, שכן בקשת האישור מיצתה את עצמה. ברם, לטענתה, המערערת סירבה וביקשה לנהל את ההליך. לאחר שהוגשו סיכומי הצדדים, בית המשפט קמא זימן את הצדדים לדיון נוסף, במסגרתו נעשה ניסיון נוסף לבחון את האפשרות לסיים את

המחלוקת בהסכמה, אך גם ניסיון זה לא צלח לאור סירוב המערערת לקבל את המתווה שהוצע על ידי בית המשפט.

4. ביום 13.8.2025 דחה כאמור בית המשפט קמא את בקשת האישור, בנמקו כי אינה באה בגדר פרט 1 בתוספת השנייה לחוק תובענות ייצוגיות, מכוחו הוגשה בקשת האישור, וזאת לאור קביעתו כי בהפעלת מוקד השירות הטלפוני המשיבה פעלה תחת כובעה הציבורי לאספקת שירותים רפואיים בהתאם לחוק ביטוח בריאות ממלכתי, התשנ"ד-1994, ועל כן אין לראות בה "עוסק" בהקשר בו עסקינן. בצד האמור, נפסק כי אף בראי תכליות חוק הגנת הצרכן, התשמ"א-1981 אין מקום להחיל את הוראות החוק, בהיעדר פערי מידע או כוחות בין הצדדים בקשר לפעולה בה עסקינן; וכי בראי תכליות חוק תובענות ייצוגיות ספק אם מדובר בהליך המתאים בנסיבות העניין (שכן בית המשפט התרשם כי לא כל מבוטחיה של כללית סבלו מפגיעה בפרטיות). כן הושתו על המערערת הוצאות משפט בסך 25,000 ש"ח.

הערעור דנן

5. ביום 13.11.2025 הגישה המערערת ערעור על פסק הדין – הוא הערעור שלפנינו – במסגרתו טענה כי בחינת מכלול מאפייניהם של השירות מושא בקשת האישור ומערכת היחסים בין קופות החולים למבוטחיהן מלמדת כי יש לראות במשיבה כמי שפעלה בכובעה "עוסק". בנוסף, המערערת הדגישה את חומרת הפגיעה הנטענת, וכן את העובדה כי למרות חלוף הזמן מאז הוגשה בקשת האישור הקודמת, המשיבה לא תיקנה את מחדליה והמידע נותר נגיש לכל.

6. ביום 4.2.2026 נערך דיון קדם-ערעור, במהלכו הציע בית המשפט כי המשיבה תפעל לשינוי התנהלותה, באופן אשר ייתן מענה ראוי לפגיעה הפוטנציאלית בפרטיות מבוטחי כללית עליה התריעו מגישי בקשת האישור, ועל בסיס שינוי זה יגבשו הצדדים מתווה להסתלקות מתוגמלת.

7. לאחר מספר הודעות עדכון, ביום 17.5.2026 מסרה המשיבה כי פעלה לקידום פתרון טכנולוגי, במסגרתו שונה מנגנון הזיהוי כך שהשירותים האוטומטיים במוקד השירות הטלפוני יינתנו רק למבוטחים אשר יתקשרו מהטלפון הנייד המזוהה על שמם במערכות של כללית ומקושר לתעודת הזהות שלהם. היה והמערכת לא תזהה התאמה בין מספר הטלפון ממנו בוצעה השיחה לבין תעודת הזהות שהוקשה, לא יימסר לפונה כל

מידע. כמו כן, המשיבה הוסיפה הבהרות מתאימות באתר האינטרנט שלה ובמדריך למטופל בו, שכותרתו "תנאי שימוש, הגנת מידע ומדיניות פרטיות באתר כללית" (להלן: תנאי השימוש). בנוסף על האמור, ולבקשת המערערת ובאי הכוח המייצגים, הוטמעו גם השינויים הבאים: בעמודי הבית באתר וביישומון של כללית נוסף קישור לתנאי השימוש; וכן הודגשו ההפניות וההבהרות שנוספו בצבע בולט.

8. כלל השינויים האמורים נבחנו על ידי המערערת ובאי הכוח המייצגים ונמצאו מספקים על ידם, ובמובן הזה אין הם עומדים יותר על בירור בקשת האישור. עם זאת, הצדדים לא הצליחו להגיע להסכמות בסוגיית הגמול ושכר הטרחה, ועל כן הגישו עיקרי טיעון קצרים.

9. המערערת עתרה לפסיקת גמול בסך 159,000 ש"ח (בתוספת מע"מ) ושכר טרחה בסכום כולל של 636,000 ש"ח (בתוספת מע"מ), לביטול ההוצאות שנפסקו נגדה הן בהליך קמא והן בבקשת האישור הקודמת, לשיפוי בגין האגרות ששילמה וכן לפסיקת סכום כספי נוסף שיועבר לקרן לניהול ולחלוקת כספים הנפסקים כסעד שהוקמה מכוח סעיף 27א לחוק (להלן: הקרן), חלף מתן פיצוי לחברי הקבוצה. דרישותיה האמורות נומקו במשאבים ובמאמצים הרבים שנדרשו ממנה ובבאי הכוח המייצגים, אשר כללו ניהול הליכים על ידי שני עורכי דין בעלי מומחיות מתאימה (האחד בעל מומחיות בתחום הגנת הפרטיות והשני המומחה בתחום ההליכים הייצוגיים), בשלוש ערכאות משפטיות שונות במשך יותר מ-3.5 שנים, ותוך נטילת סיכונים לא מבוטלים. כמו כן, נדרשו המערערת ובאי הכוח המייצגים לערוך מעקב קפדני על מנת לוודא שהמשיבה תסיר את מחדליה ויבוצעו השינויים הנדרשים לשיפור ההגנה על פרטיות המבוטחים, וכן דאגו כי המשיבה תפעל על מנת ליידע את מבוטחיה בדבר השינויים שבוצעו. עוד טענה המערערת כי בקשת האישור הביאה לתועלת רבה לכלל מבוטחי הכללית, אשר מספרם מוערך בכ-5.5 מיליון איש. בכל הנוגע לדרישה להעברת סכום כספי לקרן, הסבירה המערערת כי מוצדק להורות כן במקרה דנן לאור התנהלות המשיבה במהלך ההליכים המשפטיים, ובפרט אי תיקון המחדל במשך זמן רב מאז שהתוודעה על אודותיו.

10. המשיבה, מנגד, סבורה כי אין מקום לפסוק גמול ושכר טרחה במקרה דנן, ולכל היותר יש להעמידם על הצד הנמוך. לטענת המשיבה, התנהלותה הדיונית של המערערת היא זו שדבק בה רבב – החל מהשינוי בעמדתה באשר לערכאה המוסמכת לדון בהליך וכלה בדחייתה את הצעות בית המשפט קמא לסיים את ההליך בהסתלקות מתוגמלת, בכפוף לביצוע שינויים על ידי המשיבה, אשר היא התוצאה אליה הגיעו הצדדים בסופו

של דבר. המשיבה הוסיפה כי הליקוי שנפל במערכותיה אינו בעל השלכות כה חמורות כמו שמציגה המערערת, וכי לא נמצאו אינדיקציות קונקרטיות לפגיעה ממשית בפרטיות. מכל מקום, כך נטען, המשיבה לא פעלה בזדון ותיקנה את הליקוי, והכול במטרה לשפר את הנגישות לשירותי הבריאות, בפרט עבור מי שהשירות הטכנולוגי מורכב או פחות נגיש לו. עוד ציינה המשיבה כי הגשת ההליך לא דרשה מאמצים מיוחדים וניהול ההליך בבית המשפט קמא היה קצר וענייני, ללא דיוני הוכחות ועל בסיס החומר הכתוב בלבד. לבסוף, המשיבה טענה כי הפתרון הטכנולוגי שיושם בסופו של דבר (אשר אינו מושלם ואינו נותן מענה לכלל המקרים" לטענתה) אינו תולדה בלעדית של בקשת האישור, אם כי המשיבה אינה חולקת על כך ש"עצם הגשת ההליך האיצה, במידה מסוימת, את קצב הבחינה והיישום של הפתרון שיושם לבסוף" (סעיף 10 לעיקרי הטיעון).

דיון והכרעה

11. כאמור, בקשת האישור העלתה בעיה במישור ההגנה על הפרטיות של מבוטחי כללית המתעוררת ביחס למוקד השירות הטלפוני שהיא מפעילה. בעקבות דין ודברים שניהלו הצדדים, פתרה כללית את הבעיה האמורה באמצעות הטמעת שינוי טכנולוגי, כפי שתואר בפסקה 7 לעיל, וכן הוסיפה אמצעי יידוע מסוימים באשר לאופן מתן השירות במוקד הטלפוני בעקבות השינוי האמור. בביצוע פעולות אלה, אשר השביעו את רצונה של המערערת וחלקן אף בוצעו לבקשתה, באה בקשת האישור לכדי מיצוי ואין עוד תוחלת בהמשך ניהול ההליך. לפיכך, סברתי, וכך גם שיקפתי לצדדים, כי יש לסיים את ההליך על דרך ההסתלקות (וראו גם ע"א 8114/14 מרקיט מוצרי ייעול בע"מ נ' סונוול ישראל בע"מ, פסקה 22 (5.8.2018) (להלן: הלכת מרקיט)), אשר אינה חוסמת בפני מי מחברי הקבוצה שנפגעו בעקבות הבעיה שנתגלתה את האפשרות לתבוע נזק שנגרם להם בגין אותה עילה, שכן הסדר הסתלקות אינו יוצר מעשה בית דין ביחס לחברי הקבוצה (ע"א 4714/13 דיאב נ' חברת איי דיגיטל סטור בע"מ, פסקה 7 (29.9.2013); ע"א 9585/11 יערי נ' מגדל חברה לביטוח בע"מ, פסקה 3 (1.10.2013); ע"א 7809/12 ד"ר חזאן נ' קלאב הוטל אינטרנשיונלס (א.ק.ה), פסקה 8 (31.12.2013)). הצדדים קיבלו הצעה זו, ועל כן אני מורה על ביטול פסק דינו של בית המשפט קמא ועל מחיקת בקשת האישור (חלף דחייתה). נותר אם כן, להכריע לפי תקנה 138(א)(5) לתקנות סדר הדין האזרחי, תשע"ט – 2018 בסוגיית הגמול ושכר הטרחה (וכן יתר דרישותיה הכספיות של המערערת).

12. סעיף 16 לחוק תובענות ייצוגיות, אשר מסדיר את מנגנון ההסתלקות, אינו כולל התייחסות מפורשת לפסיקת גמול ושכר טרחה במסגרת הסדר הסתלקות (וזאת, להבדיל מהמנגנון המסדיר את סיום ההליך בהסדר פשרה; ראו סעיף 19(ו) לחוק). יחד עם זאת, הפסיקה, ובהמשך לה גם המחוקק (במסגרת חוק תובענות ייצוגיות (תיקון מס' 10), התשע"ו-2016), פירשו את המונח "טובת הנאה" המופיע בסעיף 16 לחוק, ככזה המתייחס גם למתן גמול ושכר טרחה. בהתאם, נקבע כי מתן גמול ושכר טרחה במסגרת הסדר הסתלקות, כמו כל טובת הנאה אחרת הניתנת למגישי בקשת האישור בקשר להסתלקותם מההליך, טעונה אישור של בית המשפט.

13. בהלכת מרקייט נקבעו הכללים ואמות המידה לפסיקת גמול ושכר טרחה בהליך ייצוגי שהסתיים בהסדר הסתלקות. בית משפט זה עמד על האינטרסים העומדים משני צדי המתрс, כאשר מצד אחד הודגש הרצון לתמרץ תובענות ראויות; ומצד שני, הועלה החשש מפני הגשת תובענות סרק, המתחזק ביחס להסדרי הסתלקות, וכן הצורך במזעור בעיית הנציג (במסגרתו מגישי בקשת האישור מוכנים לבכר את האינטרס האישי קצר הטווח שלהם על פני אינטרס הקבוצה ארוך הטווח). לפיכך, נקבע כי ככלל, ובשונה מהליך ייצוגי שהסתיים בהסדר פשרה, אין לפסוק גמול ושכר טרחה במסגרת הסדר הסתלקות מבקשה לאישור תובענה ייצוגית, אלא במקרים חריגים. ההחלטה האם יש מקום לפסוק גמול ושכר טרחה בהליך שהסתיים בהסדר הסתלקות תיגזר, בעיקרה, משני השיקולים שקובע סעיף 16 לחוק: ראשית, אם התובענה הראתה עילת תביעה לכאורה, דהיינו "על בית משפט לוודא כי אין עסקינן בתביעת סרק, אלא בתובענה שלכתחילה עמדה ביסודה עילת תביעה לכאורה ואולם לאחר הגשתה התברר כי אין עוד תוחלת בהמשך ניהול ההליך"; שנית, אם ההליך הייצוגי הצמיח תועלת לחברי הקבוצה, כאשר בעניין זה הודגש כי התועלת נדרשת להיות ממשית ורלוונטית לחברי הקבוצה, להבדיל מכללית ועמומה (שם, בפסקאות 25-26). בצד זאת, צוין כי על בית המשפט לשקול שיקולי רוחב, השמים דגש על התווית מדיניות ראויה בשים לב לסכנות הגלומות בהסדרי הסתלקות מתוגמלת. בכלל זה, יש לבחון את השאלה האם התובענה הייתה מתאימה או ראויה להתברר במסגרת הליך ייצוגי (שם, בפסקה 27).

14. לאחר שהגיע בית המשפט למסקנה כי יש הצדקה לפסוק גמול ושכר טרחה בהליך ייצוגי שהסתיים בהסדר הסתלקות, עליו לקבוע את שיעורם בהתאם לשיקולים המנחים הקבועים בסעיפים 22 ו-23 לחוק תובענות ייצוגיות וכן למכלול נסיבות העניין (שם, בפסקה 29). זאת ועוד, קביעת הסכומים צריכה להתחשב הן באופן בו הסתיים ההליך והן במידת החשיבות הציבורית הגלומה בו. ודוק, שיעורי הגמול ושכר הטרחה

בהליך ייצוגי שהסתיים בהסדר הסתלקות צריכים להיות נמוכים יותר בהשוואה להליך שהסתיים בהסדר פשרה או בהכרעה לטובת הקבוצה; ומנגד, יש להגדילם ככל שמידת החשיבות הציבורית הגלומה בהליך הייצוגי גדולה יותר (שם. עוד ראו: ע"א 3283/21 עיריית תל אביב-יפו נ' תנועת אומ"ץ - אזרחים למען מינהל תקין וצדק חברתי ומשפטי (3.4.2022)).

15. יישום הכללים האמורים על המקרה דנן מוביל למסקנה כי מוצדק לפסוק למערערת ולבאי הכוח המייצגים גמול ושכר טרחה. כך, בהינתן שבקשת האישור גילתה עילת תביעה לכאורה, וכן משום שההליך הייצוגי הצמיח תועלת ממשית לחברי הקבוצה, עת שנתן מענה הולם לפגיעה הפוטנציאלית בפרטיות מבוטחי כללית. יחד עם זאת, כפי שיפורט להלן, אין להיעתר לסכומים שהתבקשו על ידי המערערת ובאי הכוח המייצגים.

16. אכן, המערערת עברה דרך ארוכה בהגיעה עד הלום, אשר החלה בניהול בקשת האישור הקודמת בבית הדין האזורי לעבודה במשך כשנה וחצי, המשכה בניהול ההליך קמא בבית המשפט המחוזי במשך שנה וחצי נוספת, וסופה בערעור דנן, לאחר שבקשת האישור שנדחתה. דרך זו לא רק דרשה משאבים מצדם של המערערת ובאי הכוח המייצגים, אלא הייתה כרוכה בנטילת סיכונים על ידם, אשר התבטאו בין היתר בהוצאות שנפסקו לחובת המערערת הן בבית הדין האזורי לעבודה (בסך 5,000 ש"ח, במסגרת ההחלטה על מחיקת בקשת האישור הקודמת) והן בבית המשפט המחוזי (בסך 25,000 ש"ח, במסגרת פסק הדין המורה על דחיית בקשת האישור דנן). זאת ועוד, כפי שכבר צוין, בקשת האישור איננה תביעת סרק וביסודה עומדת עילה תביעה טובה לכאורה בסוגיה בעלת חשיבות בכלל (פרטיות) ובהקשר בו עסקינן בפרט (מידע רפואי-אישי). כמו כן, ההליך הצמיח תועלת לחברי הקבוצה, בה אף הודתה כללית בהגינותה.

17. ועדיין, לאחר שצינו את כל אלה, הסכומים שנדרשו על ידי המערערת ובאי הכוח המייצגים הם מופרזים. כך, היקף הפגיעה הפוטנציאלית עליה התריעו המערערת ובאי הכוח המייצגים לא הוברר דיו, בפרט בשים לב לטיב המידע המועבר במסגרת מוקד השירות הטלפוני. בהתאם, אף השינויים הטכנולוגיים שבוצעו על ידי כללית, שהם אומנם חשובים, אינם מורכבים ולא דרשו משאבים חריגים. כמו כן, על אף ההיסטוריה של בקשת האישור, היקף ההתדיינויות בבית הדין האזורי לעבודה ובבית המשפט המחוזי היה מצומצם באופן יחסי. כך, ההליך בבית הדין האזורי לעבודה היה בראשיתו, כאשר הצדדים הגישו אך את כתבי הטענות הראשונים בהליך ונערך דיון אחד במעמד הצדדים.

בהליך בבית המשפט המחוזי אומנם הושלם שלב אישור התובענה אך היה זה הליך פשוט ומהיר, לאור ויתור הצדדים על חקירות.

18. עוד יצוין כי כל אחד מהצדדים העלה טענות כלפי התנהלות הצד שכנגד, ודומה כי לכל אחד מהם תרומה משלו לאופן שבו התגלגלו האירועים. המערערת, מחד גיסא, סירבה להצעות בית המשפט לסיים את ההליך בהצעות דומות לאופן הוא הסתיים כיום. המשיבה, מנגד, במשך כל התקופה מאז הוגשה בקשת האישור הקודמת, לא פעלה בקצב משביע רצון על מנת לתת מענה לבעיה שהתגלתה. משכך, סבורני כי במישור זה כפות המאזניים מעוינות.

19. בהתחשב בכל האמור לעיל, סבורני כי יש לפסוק למערערת גמול בסך 25,000 ש"ח (בתוספת מע"מ) ושכר טרחה לבאי הכוח המייצגים בסך 100,000 ש"ח (בתוספת מע"מ), וזאת בהתאם ליחס שהתבקש על ידם. בנוסף, נוכח תוצאות ההליך, אציע כי יבוטלו ההוצאות שהושתו על המבקשת בפסק הדין מושא הערעור, והמשיבה תשפה את המערערת בגין האגרה ששילמה בבית המשפט קמא (ויובהר בהקשר זה, כי לא ניתן במסגרת ההליך דנן לבטל את ההוצאות שהושתו על המערערת בהחלטתו של בית הדין האזורי לעבודה במסגרת בקשת האישור הקודמת, אשר אינה לפנינו).

20. באשר לדרישת המערערת לפסיקת פיצוי לקבוצה על דרך של העברת סכום כספי לקרן, לא מצאתי להיעתר לה. מעבר לשאלות העקרוניות המתעוררות באשר לאפשרות להורות כן במסגרת הסדר הסתלקות (שאין זה המקום להידרש אליהן), בקשה זו של המערערת הועלתה בצורה כללית וסתמית, מבלי שהניחה תשתית כלשהי שתבסס אותה. לפיכך, יש לדחותה.

21. בסיום הדברים, אבקש להוסיף שתי הבהרות קצרות: ראשית, כפי שהובהר לצדדים במהלך דיון קדם הערעור, בעקבות פסק הדין בעניין רע"א 8772/23 מכבי שירותי בריאות נ' פלוני (28.8.2024), אשר ניתן לאחר שנמחקה בקשת האישור הקודמת, הסמכות העניינית הייחודית לדון בעילת התביעה שבמוקד בקשת האישור נתונה לבית הדין לעבודה, ולא לבית המשפט המחוזי; שנית, לאור התוצאה אליה הגענו, השאלה אם כללית פעלה בכובעה כ"רשות" או "עוסק" איננה דרושה הכרעה בענייננו. ממילא, אין לראות בסיום ההליך בהסתלקות ובביטול פסק הדין קמא משום הבעת עמדה בשאלה זו, כמו גם ביחס לאפשרות לנהל את ההליך מכוח פריט אחר בתוספת השנייה לחוק.

22. סוף דבר: הערעור מתקבל. פסק דינו של בית המשפט קמא מתבטל איפוא (לרבות על רכיב ההוצאות שנקבע בו), ובקשת האישור נמחקת בזאת. המשיבה תשלם למערערת ולבאי הכוח המייצגים גמול בסך 25,000 ש"ח (בתוספת מע"מ כנגד חשבונית) ושכר טרחה בסך 100,000 ש"ח (בתוספת מע"מ), וכן תשפה את המערערת בסכום האגרה אשר שולם בבית המשפט המחוזי.

החזר אגרה לפי התקנות.

ניתן היום, ט' תמוז תשפ"ו (24 יוני 2026).

רות רונן
שופטת

עופר גרוסקופף
שופט

יעל וילנר
שופטת